

Zahvala Srečku Progarju

Dandanes postaja čebelarjenje čedalje zahtevnejše. Poleg intenzivnega kmetovanja, podnebnih sprememb in neodgovornih posameznikov, ki nekažnovano zažigajo in zastrupljajo panje v čebelnjakih ali zapirajo žrela na njih, se moramo čebelarji spopadati tudi z nekaterimi politikami, ki menijo, da kranjske sivke ne potrebujemo, saj lahko med uvažamo, in drugimi, ki bi najraje odpravili civilno družbo, v okvir katere sodijo tudi čebelarska društva. Subvencije usihajo, za tiste, kolikor jih je še, pa društva ob izvajanju vseh drugih nalog bijejo neizprosno papirnati boj za dokazovanje svojega delovanja.

Posamezniki razočarani zapuščajo naše vrste, nekateri celo opuščajo čebelarjenje, čeprav so še pri močeh. Številni čebelarji so samo sopotniki pri delovanju društev, zato ni veliko tistih, ki so pripravljene vse svoje moči usmeriti v delovanje v društvu in so za to tudi sposobni. Tak čebelar in človek je bil tudi naš **Srečko Progar (1940–2007)**. Člani upravnega odbora društva na vsakem koraku delovanja naltimo na praznino, ki jo je povzročil njegov odhod, in jo skušamo s svojim delovanjem zapolniti.

Po poklicu je bil avtomehaničar, na pobudo našega nekdanjega predsednika Franca Bitenca pa se je začel v prostem času ukvarjati s čebelarjenjem. V društvo se je včlanil leta 1972. Bil je tudi član sosednjega sadjarskega društva J. E. Krek, zato je skrbel za vzorno sodelovanje med društvoma. Od pokojnega Bitenca je prevzel bogato zbirko čebelarskih pripomočkov, s katerimi je obogatil marsikatero društvo-

no razstavo ali razstave drugih društev, na katere smo bili povabljeni. Ob smrti je opravil svoj četrti 4-letni podpredsedniški mandat, torej je bil kot desna roka v oporo kar štirim predsednikom. V tem obdobju se je požrtvovalno in odgovorno lotil vsakega potrebnega dela v društvu. Večino časa je bil predsednik komisije za zdravstveno varstvo čebel, bil je čebelarski preglednik, med prvimi je pridobil poklicno kvalifikacijo čebelar, deloval je v komisiji za izobraževanje in v komisiji za ocenjevanje medov, bil je član upravnega odbora, zelo zavzeto pa je deloval tudi pri urejanju pašnega katastra v občini Ljubljana Moste - Polje. Pri svojem delu je bil previden, zanesljiv, vztrajen, izjemno natančen, družaben in vedno pripravljen pomagati. Svoje čebele je tudi prevažal, in to z manjšim in večjim tovornjakom, čebelaril pa je z največ 79 čebeljimi družinami. Izkušnje in znanje je rad delil z drugimi. Za svoje delo, s katerim je skrbel za promocijo čebelarstva nasploh, je prejel odličji Antona Janše III. in II. stopnje. Svojo ljubezen do čebel je prenesel tudi na ženo Marijo in sina Jureta, ki kljub alergiji na čebelje pike čebelarji s štirimi družinami.

Dragi Srečko, tebi in tvoji družini smo hvaležni za vse opravljeno delo.

ČD Ljubljana Moste - Polje

Zahvala Pavlu Zaletelu

»Kako je z gospodom profesorjem?« so nas zadnje leto spraševali, kadar smo imeli opravke na ČZS. Povsod, kjer je **Pavle Zaletel (1927–2007)** deloval, je puščal neizbrisne sledi in ljudje so ga spoštljivo imenovali »gospod profesor«. Bil je nekoliko skrivnosten, o sebi je malo govoril, je pa zato o njem več govorilo njegovo dolgoletno delo, za katero je poleg drugih priznanj prejel tudi odličja Antona Janše III., II. in I. stopnje, ob 125-letnici ČZS pa 19. decembra 1999 še častno priznanje ČZS.

Leta 1976 je njegov sin, ki je tedaj obiskoval 4. razred osnovne šole, obiskal čebelnjak našega poverjenika Staneta Jančarja. Že dan pozneje se je z željo po naseljenem panju pri njem pojavil sam. Ta želja mu je bila uslišana in čez nekaj dni je na enak način prejel v dar še eno družino. Pozneje smo izvedeli, da je čebelaril že od leta 1949, po večini z 10 družinami v AŽ-panjih, največ pa z 20 družinami. Na Vrhniki je čebelaril z 10 »amerikanci«, a so

mu jih ukradli. Ker je poučeval zgodovino, nekaj let pa je bil tudi ravnatelj vajeniške šole, se mu ni bilo težko zakopati v knjige, iz katerih je po večini črpal svoje znanje, da bi ga potem v praksi še znatno nadgradil.

Še istega leta se je včlanil v naše društvo. Sprva je bil njegov mentor Stane Jančar, že po letu dni pa je sam pripravljaval predavanja in sodeloval na okroglih mizah tako v domačem kot tudi v sosednjih društvih. Velikodušno je razdajal svoje znanje. Bil je tudi preglednik za čebelje bolezni. Vsa leta v društvu je deloval v upravnem odboru, po večini kot predsednik komisije za izobraževanje. Pri tem je skrbel za podmladek in kar na dveh osnovnih šolah vodil čebelarska krožka. V obdobju predsedovanja Franca Bitenca je vodil občne zборе, dolga leta je deloval tudi

